

Daniels bok - nummer sekstitre

Utover Millers diagrammer: Islam, den undersøkende dom og den endelige prøvelse

Jeff Pippenger
2024-01-27

Vi er blitt underrettet om at «Gud ledet William Millers sinn til profetiene og gav ham stort lys over Johannes' åpenbaring.» Miller ble, på grunn av den historiske sammenhengen han ble oppreist i, hindret fra å forstå det «store lys» som finnes i kapitlene tolv, tretten, seksten, sytten og atten i Johannes' åpenbaring, for disse kapitlene identifiserte de profetiske rikers gjerning, noe han ikke kunne se ut fra sitt historiske ståsted.

Lyset som ble gitt Miller i Åpenbaringsboken, var menighetene, seglene og trompetene, og det er de tre siste trompetene, som identifiseres som «tre veer», som er framstilt på Habakkuks to tavler. Det «store lyset» som ble gitt Miller i Åpenbaringsboken, angår Islams rolle i Bibelens profetier. Men selv dette «store lyset» var begrenset av hans historiske kontekst.

«De sju menighetene i Asia er en historie om Kristi kirke i hennes sju former, i alle hennes vendinger og omskiftelser, i all hennes fremgang og motgang, fra apostlenes dager og helt til verdens ende. De sju segl er en historie om det jordiske maktvesens og kongers handlinger overfor kirken, og om Guds vern av sitt folk i den samme tid. De sju basuner er en historie om sju særegne og tunge dommer sendt over jorden, eller det romerske rike. Og de sju skåler er de sju siste plager sendt over det pavelige Roma. Innvevd i disse er mange andre hendelser, flettet inn som sideelver, og de fyller den store profetiens elv, inntil det hele munner ut i evighetens hav.»

«Dette er, etter mitt syn, planen i Johannes' profeti i Åpenbaringen. Og den som ønsker å forstå denne boken, må ha grundig kjennskap til andre deler av Guds ord. Bildene og metaforene som brukes i denne profetien, blir ikke alle forklart i den samme, men må finnes hos andre profeter og forklares i andre skriftsteder. Derfor er det tydelig at Gud har til hensikt studiet av helheten, selv for å oppnå klar kunnskap om noen del.» William Miller, Miller's Lectures, bind 2, forelesning 12, 178.

Legg merke til at Miller forstod de sju siste plagene som de sju dommene over det pavelige Roma. Han kunne ikke forstå at det pavelige Roma fikk et dødelig sår som skulle leges. Han erkjente de sju basunene som «en historie om sju særegne og tyngende dommer sendt over jorden, eller det romerske rike», men var ute av stand til å erkjenne skillet mellom det hedenske og det pavelige Romas riker. Derfor var hans evne til å se skillet mellom de fire første basunene og de tre siste basunene begrenset.

Miller var ute av stand til å erkjenne at de dommene som ble ført over Roma, var Guds svar på håndhevelsen av søndagen, for millerittene tilbad fremdeles på søndag i sin historie. Miller hadde rett i å erkjenne at trompetene var dommer over Roma, men den bestemte årsaken til at dommene

ble brakt, og skillet mellom de første fire og de siste tre trompetene, var begrenset eller ikke-eksisterende. Med dette begrensede synet var «juvelen» i Islams tre veer fremdeles tatt med på de kartene som var ledet av Guds hånd, og burde ikke forandres.

Opplyst dømmekraft gjør en «vis» profetistudent i stand til å erkjenne at Gud ikke bare inspirerte de hellige menn som skrev Bibelen, men at Han også styrte arbeidet til de menn som oversatte King James-Bibelen, og Han sier uttrykkelig at Han benyttet den samme form for guddommelig tilsyn ved utarbeidelsen av de to hellige kartene.

Millers «juvel» av den femte, sjette og sjuende basun (islam), skinner ti ganger klarere i de siste dager, for den identifiserer emnet for det endelige midnattsropet. Emnet for midnattsropet i den millerittiske historien var datoen for avslutningen av de profetiske tidsperiodene, og i denne forstand er de siste dagers «midnattsrop»-budskap (som er islams budskap om det tredje ve), blitt forebildet ved datoen 22. oktober 1844. Denne datoen i den millerittiske historien er et forbilde på den snart kommende søndagsloven, og både 22. oktober 1844 og søndagsloven ble forebildet ved korset, som var avslutningen på Kristi triumferende inntog.

Millers «juvel» om den femte, sjette og sjuende basun (islam) skinner ti ganger klarere i de siste dager, for den identifiserer islam i samsvar med temaet for den reformatoriske bevegelsen i de siste dager, som er islam i det tredje ve. Derfor har den, som temaet for den endelige reformatoriske bevegelsen blant de hundre og førtifire tusen, vært forutbildet ved temaet for hver av de foregående reformatoriske bevegelser, enten det er temaet «oppstandelsen» i Kristi reformatoriske bevegelse, temaet «profetisk tid» i millerittenes historie, temaet «Guds ark» i Davids reformatoriske bevegelse eller temaet «pakten» i Moses' reformatoriske bevegelse.

Enten det gjelder korsets begivenhet, datoen 22. oktober 1844, eller de ulike temaene i reformatoriske bevegelser, representerte hver dato og hvert tema et prøve-spørsmål om liv eller død for den generasjonen som levde da. Millers «juvel» om Islams tre Veer er et prøve-spørsmål om liv eller død, slik dette fremstilles i lignelsen om de ti jomfruer når det gjelder «oljen». Millers juveler i begynnelsen av hans drøm skinte som solen, men ved slutten av hans drøm skinte de «ti ganger klarere». Millers juveler var som parafin (lampeolje) i millerittenes historie, men i dag er disse juvelene rakettdrivstoff!

Millerittene forstod og anvendte korrekt Islams tidsprofeti om det annet ve, som ble oppfylt den 11. august 1840; men deres forståelse av det tredje ve, som er den sjuende basun, kunne ikke se det tredje ve komme som en dom over det sjette riket i Bibelens profeti, for de så ikke et femte rike, langt mindre det sjette riket i Bibelens profeti. Likevel skal det «store lys» over Åpenbaringen som ble gitt til Miller, skinne ti ganger klarere i de siste dagers «Midnattsrop».

Sannhetene som er framstilt på Habakkuks to tavler, er i det vesentlige sannheter som ble oppfylt i fortidens historie. Kartene er basert på de tidsprofetiene som Miller ble ledet til å sammenstille, og alle disse tidsprofetiene hadde nådd sin avslutning innen 1844. Disse tidsprofetiene vil skinne klarere i de siste dager, for det vil bli sett at de er like nøyaktige i dag som de var i den millerittiske historien, men de inneholder ingen direkte tidsforutsigelser for de siste dager. De gir imidlertid gjentagende profetiske forbilder på de historiene de representerte i fortiden, men med noen få av

Millers juveler blir framtidige forutsigelser direkte framstilt.

Kristi gjerning i den himmelske helligdom, som begynte i 1844, fortsetter inntil dette verket er fullført. Profetien om de to tusen tre hundre dager og renselsesgjerningen som den identifiserte, er fremdeles «i ferd med å bli oppfylt», slik Søster White sier om elvene Ulai og Hiddekel, og derfor har denne profetien en oppfyllelse ved verdens ende.

«Det lyset som Daniel mottok fra Gud, ble gitt særlig for disse siste dager. De synene han så ved breddene av Ulai og Hiddekel, de store elvene i Sinear, er nå i ferd med å bli oppfylt, og alle de forutsagte begivenheter vil snart finne sted.» Testimonies to Ministers, 112.

Deler av synene i Daniels bok kapittel sju og åtte, som finnes på de to tavlene, tilhører ennå fremtiden, for de identifiserer begge Kristi helligdomstjeneste. Likevel ender historiene om rikene i Bibelens profetier i disse to kapitlene med at det pavelige Roma mottar sitt dødelige sår. «Steinen» som er «hugget ut av fjellet uten hender», og det åttende riket i Daniel 2, tilhører fortsatt fremtiden. Men det meste av det som er framstilt på tavlene i forbindelse med Daniels bok kapittel 2, 7 og 8, er blitt oppfylt.

Kristi gjerning i helligdommen, og islams tredje Ve, er i det vesentlige de to emnene som fremstiller den profetiske historien etter millerittenes tid. Sammen med disse to temaene er den siste-dagers historie, som blir forbilledlig framstilt når de to kartene føres sammen på én linje. Når dette gjøres, finner den første skuffelsen i 1843, slik den er framstilt på det første kartet, sin korleksjon på det andre kartet. Sammen frembringer og identifiserer de den «skjulte historien» om de Sju Tordener, som nå blir avforseglet i forbindelse med avforseglingen av Jesu Kristi åpenbaring.

Denne «skjulte historien» er bygd opp på «sannheten», som er de tre hebraiske bokstavene som, når de settes sammen, danner ordet «sannhet». Ordet er dannet av den første, den trettende og den siste bokstaven i det hebraiske alfabetet, og representerer Jesus ikke bare som Sannheten, men som Alfa og Omega. Den «skjulte historien» begynner og ender med en skuffelse, og har opprør i midten, for «tretten» er et tall som representerer opprør.

Året 1843, framstilt på det første kartet, angir den første skuffelsen og begynnelsen på ventetiden. Ventetiden leder frem til budskapets ankomst om midnattropet, hvor de dårlige jomfruenes opprør blir åpenbart. Budskapet om midnattropet blir deretter forkynt inntil den siste skuffelsen. Denne «skjulte historien» om midnattropet blir gjentatt (helt ned til bokstaven) i de siste dager.

«Jeg blir ofte henvist til lignelsen om de ti jomfruenes, fem av dem kloke og fem uforstandige. Denne lignelsen er blitt og vil bli oppfylt til minste bokstav, for den har en særskilt anvendelse på denne tid, og har, i likhet med den tredje engels budskap, blitt oppfylt og vil fortsatt være sannhet for denne tid inntil tidens ende.» Review and Herald, 19. august 1890.

Når den forrige uttalelsen forstås rett, fastslår den at den eneste gruppen mennesker i de siste dager som har en mulighet til å være enten en dårlig eller klok jomfru, er mennesker innenfor en gruppe som har lidt en skuffelse. Skuffelsen er det som frembringer ventetiden, og lignelsen som «har blitt og vil bli oppfylt til punkt og prikke», er basert på de virkninger som frembringes innvortes i

jomfruene under en ventetid som begynner med en skuffelse. Den skuffelsen som drepte de «to vitner» i byens gate og reduserte dem til døde, tørre ben i dødens dal, fant sted 18. juli 2020. Adventismen var, stort sett, ikke involvert i den skuffelsen. Om noe, feiret de den mislykkede forutsigelsen mens de «to vitner» lå drept i gaten. Til punkt og prikke betyr «til punkt og prikke».

I den millerittiske historien feiret det tidligere paktsfolket (protestantismen) den mislykkede forutsigelsen i 1843 (den første skuffelsen), og på dette tidspunkt overskred protestantene grensene for sin prøvetids prøvelse. Prøvetiden hadde begynt den 11. august 1840, da den veldige engelen i Åpenbaringen 10 steg ned ved oppfyllelsen av tidsprofetien om det andre ve (islam). Protestantene forkastet profetisk tid ved den første skuffelsen, for den feilaktige forutsigelsen gav dem et påskudd til ikke lenger å søke sannheten. Temaet for alle kjennetegnene i den millerittiske historien var «tidsprofeti».

Den 11. september 2001 steg engelen i Åpenbaringen atten ned ved oppfyllelsen av profetien om det tredje ve (islam). Temaet for alle veimerkene i de siste dager er islam. Den første skuffelsen markerer slutten på en renselse av det tidligere paktsfolket, ettersom det tidligere paktsfolket da fikk en unnskyldning for ikke lenger å søke sannheten. Prøvetiden begynte deretter for «jomfruene» i de siste dager, for prøvelsen av det tidligere paktsfolket som begynte med engelens nedstigning, endte ved den første skuffelsen. Slik begynte prøvelsen av dem som er fremstilt som jomfruer, og denne prøvelsesprosessen vil til sist åpenbare om jomfruene enten er dårlige eller kloke.

Mellom den første og den siste skuffelsen er midnattsropets budskap. Temaet i midnattsropets budskap for millerittene var «tid», og temaet i midnattsropets budskap i de siste dager er «islam». I Millers drøm blir han vekket ved et rop, og på den tiden skinner juvelene hans ti ganger klarere enn de tidligere skinte. Juvelene på tavlene som direkte identifiserer en forutsigelse for de siste dager, er islam og den undersøkende dom. Som sådan er prøvene knyttet til midnattsropets «budskap» og til den «erfaring» som er representert ved den undersøkende dom, ikke for det tidligere paktsfolket, men for dem som bekjenner seg til å være de siste jomfruer.

Illustrasjonen som fremkommer når begge diagrammene føres sammen, og som identifiserer historien fra den første til den siste skuffelsen, viser at i den tiden da de syv tordeners «skjulte historie» finner sted, blir det avsluttende verket i undersøkelsesdommen fullbyrdet. Dette avsluttende verket er beseglingen av de hundre og førtifire tusen, og det finner sted under «trengselstider» i Daniel ni, under nasjonenes vrede i Åpenbaringen elleve, under tilbakeholdelsen av «de fire vinder» i Åpenbaringen kapittel syv, under «stansingen av den sterke vind på østavindens dag» i Jesaja kapittel tjuesju, og under tilbakeholdelsen av den «vrede hest som søker å bryte løs og bringe død og ødeleggelse» over verden. Alle disse profetiske vitner representerer islams tredje Ve, slik dette er fremstilt på de hellige diagrammene.

De tre primære elementene i Habakkuks to hellige tavler som særlig omhandler hendelser som lå i fremtiden i forhold til tavlenes utgivelse, er beseglingen av de hundre og førtifire tusen, islam og oppfyllelsen av lignelsen om de ti jomfruer. Tavlene identifiserer en prøve- og beseglingsprosess både av en «erfaring» og av et «budskap». Den erfaring som er nødvendig for en dårlig jomfru, er

«Kristus i dere, herlighetens håp», hvilket representerer den fullkommenhet som de hundre og førtifire tusen representerer.

selve hemmeligheten, som har vært skjult fra evige tider og fra slektene, men som nå er blitt åpenbart for hans hellige. For dem ville Gud kunngjøre hva rikdommen av denne hemmelighets herlighet blant hedningene er: Kristus i dere, herlighetens håp. Ham forkynner vi idet vi formaner hvert menneske og lærer hvert menneske i all visdom, for at vi kan framstille hvert menneske fullkomment i Kristus Jesus. Kolosserne 1:26–28.

De hundre og førtifire tusen blir fremstilt som en gruppe mennesker som har kommet ut av et «fangenskap». Det fangenskapet som direkte blir fremstilt i Åpenbaringen, er fangenskapet ved å være døde på gaten i tre og en halv dag, slik det blir fremstilt i Åpenbaringen kapittel elleve. Fangenskapet i en symbolsk død fremstiller de «sju tider» i Tredje Mosebok tjueseks, og dette fangenskapet krever at omvendelse blir åpenbart, slik det er illustrert ved Daniels bønn i kapittel ni.

Når de døde, tørre ben bringes tilbake til livet, blir de straks løftet opp som et «banner». I døden var de uten Kristus i seg, herlighetens håp. En del av deres nødvendige omvendelse var deres erkjennelse av at de hadde vandret i strid med Gud, og at Gud hadde vandret i strid med dem. Når de oppfyller de krav som profetisk er angitt, kommer Kristus deretter «plutselig til sitt tempel», og den «erfaring» oppnås som er nødvendig for å være medlem av det banner som da løftes opp.

Den «erfaring» som blir fremstilt når de to tavlene føres sammen, fullbyrdes ved Kristi avsluttende verk i den himmelske helligdom. Denne «erfaring» er representert ved «mareh»-synet, som er synet om «tilsynekomsten». Det «budskap» som er nødvendig, er «chazon»-synet, om den profetiske historie. Dette «budskap» er identifisert som budskapet om Guds forestående dom over en opprørske verden, som blir tilveiebrakt ved islams tredje Ve.

I 1856 søkte Herren å fullføre gjenoppbyggingen av det åndelige Jerusalem i adventismen. Under de tre englers ankomst fra 1798 til 1844 var det millerittiske tempel blitt bygd på grunnvollene, fremstilt som «juveler» i Millers drøm, slik det er representert ved de profetiske sannheter på de to pionerkartene (1843 og 1850) som oppfylte Habakkuk kapittel to. Deretter ledet Han sitt folk til å reise muren av Hans lov om sabbaten på den syvende dag, og førte dem tilbake til de «gamle stier» i det gamle Israel for å fullføre arbeidet med «gaten å vandre på». MEN den gamle sti innbefattet en lære, en profeti, som var utformet for å prøve og skille dem. I 1863 strøk adventismen på prøven om de «sju tider» og begynte å vandre omkring i Laodikeas ørken.

22. oktober 1844 er et forbilde på den snart kommende søndagsloven, og ved søndagsloven vil det verk bli fullført som er framstilt ved de førtini årene med å fullføre gaten og muren i trengselens tider, slik Daniel har angitt.

Vit derfor og forstå at fra den tid ordet gikk ut om å gjenreise og bygge Jerusalem, inntil Messias, Fyrsten, skal det gå sju uker og sekstito uker. Gaten skal bli bygd opp igjen, og muren, endog i trengselens tider. Daniel 9:25.

Alle profetene er samstemte, og Daniels «trengselstider» blir også identifisert i det avsnittet fra Early Writings som vi har betraktet.

«På den tid, mens frelsesverket går mot sin avslutning, vil trengsel komme over jorden, og nasjonene vil være vrede, men holdt tilbake, så de ikke hindrer den tredje engels verk. På den tid vil 'den sene regn', eller fornyelse fra Herrens åsyn, komme for å gi kraft til den tredje engels høye røst og berede de hellige til å bestå i den tiden da de sju siste plagene skal bli utøst.» Early Writings, 85.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«Så lenge de som bekjenner sannheten, tjener Satan, vil hans helvetiske skygge stenge deres utsyn mot Gud og himmelen. De vil være som dem som har mistet sin første kjærlighet. De kan ikke skue de evige realiteter. Det som Gud har beredt for oss, er fremstilt i Sakarja, kapittel 3 og 4, og 4,12–14: 'Og jeg svarte igjen og sa til ham: Hva er disse to oljekvister, som gjennom de to gyldne rør lar den gyldne olje strømme ut av seg? Og han svarte meg og sa: Vet du ikke hva disse er? Og jeg sa: Nei, min herre. Da sa han: Dette er de to salvede, som står hos all jordens Herre.'»

Herren er rik på ressurser. Han mangler ikke midler. Det er på grunn av vår mangel på tro, vår jordbundethet, vår billige tale, vår vantro, slik den kommer til uttrykk i vår samtale, at mørke skygger samler seg om oss. Kristus blir ikke åpenbart i ord eller karakter som den som er helt igjennom elskelig, og den ypperste blant ti tusen. Når sjelen er tilfreds med å opphøye seg til tomhet, kan Herrens Ånd gjøre lite for den. Vårt kortsynte blikk ser skyggen, men kan ikke se herligheten bakenfor. Engler holder de fire vinder tilbake, fremstilt som en vred hest som søker å bryte løs og fare fram over hele jordens overflate, mens den bringer ødeleggelse og død i sitt spor.

«Skal vi sove helt på terskelen til den evige verden? Skal vi være sløve og kalde og døde? Å, om vi kunne ha Guds Ånd og ånde innblåst i Hans folk i våre menigheter, så de kunne stå på sine føtter og leve. Vi trenger å se at veien er smal, og porten trang. Men idet vi går gjennom den trange port, er dens vidde uten grense.» Manuscript Releases, bind 20, 217.